

Το συνεχές του κόκκινου, στο ζωγραφικό έργο *red studio του Matisse 1911*, είναι ένας μυστήριος και αχανής χώρος. Νομίζουμε ότι κατανοούμε τον εικονιζόμενο χώρο και ότι θα μπορούσαμε να τον αποδώσουμε με ήχους ή να τον περπατήσουμε. Θεωρούμε την κατανόηση μιας εικόνας σαν δυνατότητα της χρήσης της. Ποιος θα μπορούσε να ενεργήσει κατά κάποιον τρόπο σύμφωνα μ' αυτήν;

Ο πονόδοτος μοιάζει με το άλλο κόκκινο προσωπικό *δωμάτιο του 1908*, του περιβόητου πίνακα *αρμονικό κόκκινο* του Matisse. «Is everybody in?» αναρωτιέται ο Γουίλιαμ Μπάροουζ. Πόσοι χωράν σε αυτά τα κόκκινα δωμάτια του Matisse; Κανείς. Είναι μη χώροι, παραδομένοι στην πυρά, παραδομένοι στον οίκτο της παρατήρησης. Τι είδους δραστηριότητα ονομάζουμε «προσπαθώ να κοκκινίσω κάτι»; Τι κάνουμε όταν θέλουμε να κοκκινίσουμε στο χθες τη βόλτα που κάναμε στο βουνό;

Προσπαθούμε να φανταστούμε το τοπίο κόκκινο. Προσπαθούμε να δούμε τι είδους σημάδια από μπλε, από ροζ αφήνει ο Matisse, που είναι στα αλήθεια παράξενα σχέδια και δεν μπορούμε να φανταστούμε ή να μαντέψουμε το σκοπό τους. Αλλά αυτό που συμβαίνει εδώ, είναι ότι δεν μπορούμε να δούμε τις λεπτές γραμμές των αντικειμένων που απεικονίζει, μισοβυθισμένες στο κόκκινο, δίχως να ακούσουμε μέσα στο μυαλό μας μια ηχητική εικόνα, μια εικόνα σαν ένα φέρετρο που δεν θα καεί ποτέ αλλά θα είναι πυρωμένο για πάντα.

Η στερεότητα των αντικειμένων στους κόκκινους πίνακες του Matisse είναι ασύμμετρη, γραμμές συναρτούμενες που αδειάζουν το σώμα του χώρου. Είναι χώροι απάτητοι, απατηλοί και συναρπαστικά ελκυστικοί. Η Έλλη Χρυσίδου και ο Γιώργος Τσακίρης, ντυμένοι στα κόκκινα, αόρατοι μέσα στα έργα του Matisse, συναντιούνται, και το σχηματισμένο καινούργιο κόκκινο γίνεται το χρηστικό εργαλείο για να κατακτήσεις ερυθρούς χώρους.

Αν κάποιος έχει μπροστά του τη μορφή ενός στερεού αντικειμένου, ο Γιώργος Τσακίρης μπορεί να το φανταστεί ως ένα τυχαίο σχηματισμένο σώμα από σωστά πλεγμένες κόκκινες κλώστες, μέχρι να γεννηθεί χώρος και το αντικείμενο να λειτουργήσει ως χρηστικό εργαλείο-αργαλειός. Αν εμβυθύνει κάποιος σ' αυτό, μπορεί να δει ως μορφές μιας κλάσης σωμάτων τις κατοικίες ζώων ή ανθρώπων. Τις μορφές μιας άλλης κλάσης, ως προπλάσματα χωρικών τοπίων. Αυτά είναι οι ανυποχώρητοι θαρραλέοι τόποι της Έλλης Χρυσίδου, αιματωμένοι, ξέσαρκοι στο χρόνο, μέχρι εκεί που μπορεί να δοθεί νόημα σε μια δίχως νόημα μορφή. Στα χαρτιά της Χρυσίδου και στους αργαλειούς του Τσακίρη, συναντιούνται η ομοιοχρωμία συνειρμών του κόκκινου, του πάθους, του θανάτου, της παπαρούνας, του σταυρού και της ημισελήνου.

Ακριβώς στη ζεύξη των φωτο-υποδοχέων του ερυθρού ...

*«μόλις χωρίζεται η λάβα από το ηφαίστειο, σπάει το τζάμι της μινιατούρας...»*, γράφει η Αγγελική Σιγούρου, και το ακατάληπτο εσωτερικό μας κόκκινο ορμά προς τα έξω, φονικό και ζωογόνο.